

D. A. Cramer-Schaap

Het nieuwe kabouterhuis

MIDDEN in de nacht is het gebeurd! Toen is het huisje van Kabouter Kortjasje tot op de grond toe afgebrand. Hoe het gekomen is? Hij zelf denkt door een achteloos weggeworpen sigarettenpeukje van een der Reuzen, die Kampeerders heten. Kortsluiting kan het niet geweest zijn, want electriciteit is tot de boskabouters nog niet doorgedrongen. En blikseminslag? Uitgesloten! Zo'n nederzettinkje van twee handen hoog is voor de bliksem immers de moeite niet waard! Maar hoe het zij, voor Kabouter Kortjasje is het maar een lelijke strop! Die zit opeens zonder huis, en hoe moet hij zo gauw een geschikte woning vinden voor hem en zijn vrouwtje? Alle gaten en gaatjes zijn verhuurd en alle holle bomen zitten propvol!

‘Je moet maar gauw een huisje laten bouwen’, zegt Kortjakje. ‘Gelukkig dat ons voorraadjje onder de grote steen gespaard is gebleven. Bestel de metselaar maar, en de timmerman en de schilder! Onze nootjes zijn er goed voor. En zeg er bij dat ze vlug opschieten! We mogen blij zijn dat het geen winter is, nu kunnen we ’s nachts nog onder een eikeblad slapen!’

Kabouter Kortjasje moet zijn vrouwtje groot gelijk geven, hij draaft alle ambachtslui af, en ze beloven allemaal, dat ze komen zullen. Alleen nog even dat éne karweitje afmaken, en ze zijn er! Maar een week gaat voorbij, en nog een, maar wie er verschijnt, geen schilder en geen timmerman en geen metselaar. Dan wordt Kortjasje heel boos. ‘Als ze me dan allemaal in de steek laten’, zegt hij, ‘zal ik zelf mijn huis wel bouwen’, en hij neemt zijn schop, zijn kruiwagen en zijn hamer en tigt aan het werk. Van ’s morgens vroeg tot ’s avonds laat hoor je het geklop van zijn hamertje, maar toch schiet hij maar o zo langzaam op. Want het bouwen van een huis is een heel ding voor een kaboutertje!

187

Eindelijk kan hij dan toch aan het dak beginnen. Daar zit hij op een dakspant en kijkt naar beneden. Wel twee handen hoog zit hij en hij voelt zich wat duizelig worden. Hoe klein lijkt dat Lieve Heersbeestje, net een rood stipje op het mos. Maar vooruit! Hij moet opschieten, met zitten kijken krijg je geen huis. Hij neemt zijn hamertje weer op en dan gebeurt het: hij verliest zijn evenwicht en tuimelt naar beneden. Vlak voor het geschrokken Lieve Heersbeestje komt hij terecht, dat zijn vleugeltjes uitslaat en maakt dat 't wegkomt. Maar Keesje Kikker heeft het ongeluk zien gebeuren! 'Help! Help!' kwaakt hij zo luid dat van alle kanten de kabouterijtjes aan komen lopen. Ze staan in een kring rond het arme Kortjasje, die met gesloten oogjes op de grond ligt.

Daar komt ook Kortjakje, door een buurvrouw gewaarschuwd, aan en als zij haar mannetje daar zo ziet liggen, barst zij in snikken uit. Maar Keesje Kikker weet wat er gebeuren moet: 'Dadelijk naar het Kabouterziekenhuis', beveelt hij.

Vier kabouters komen al met een draagbaar van takjes aan, daar wordt Kortjasje voorzichtig opgelegd en meteen gaan ze met hem op weg. Alleen Kortjakje loopt mee. Als zij 's middags terugkomt, vertelt zij dat Kortjasje zijn been gebroken heeft en minstens zes weken in het Ziekenhuis zal moeten blijven.

Daar staat nu het mooie huisje met een open dak! De regen zal het doorweken en de wind zal het omver blazen voor Kortjasje beter is! 'Weet je wat!' zegt Kees Kikker als hij 's avonds voorbij een groepje kabouters komt, die het ongeluk staan te bespreken, 'weet je wat. Jullie moeten met z'n allen het huisje voor Kortjasje afmaken. Wat zal dat een verrassing zijn als hij uit het Ziekenhuis terug komt!' Dat plannetje slaat in! Hamer, de timmerman, die zich wel een beetje schaamt dat hij Kortjasje zo alleen heeft laten tobben, biedt zich dadelijk aan, en na hem Troffel, de metselaar, en Kwast, de schilder! Zelfs de dieren willen meehelpen! De vogels zullen voor donzen bedjes zorgen en de eekhoorn belooft een servies van eikeldopjes, terwijl de spinnen alle gordijntjes zullen weven. De bijen zeggen een paar honigraten voor de provisiekast toe en de kabouterijtjes zullen al Kortjakje's potjes met bosbessenjam vullen. Kortjakje moet het natuurlijk weten, maar zij mag er niets van tegen haar mannetje zeggen, als zij hem in het Ziekenhuis bezoekt.

De volgende dag gaan zij al aan de slag en mooi dat het huisje wordt! Geen enkel kabouterhuis kan er bij in de schaduw staan. Eindelijk is dan toch de dag aangebroken dat Kortjasje uit het Ziekenhuis ontslagen wordt! Hij loopt nog wat stijfjes. Eigenlijk ziet hij er wat tegen op weer onder het eikeblad te moeten slapen,

de nachten beginnen al wat fris te worden! Gearmd met Kortjakje komt hij over het konijnepadje aanlopen. Maar wat ziet hij, als hij de hoek omslaat en het Kabouterdorp voor hem ligt? Onder een heistruik staat het krekelkoor opgesteld en heft een welkomstlied aan:

Wat zeg je er van,
Wat zeg je er van,
Dat Kortjasje weer lopen kan!

Prachtig klinkt het! Kortjasje krijgt er tranen van in de ogen. ‘Wat was dat mooi’ zegt hij, als het koor zwijgt. Maar daar komt een rijtuig aanrollen, dat door vier veldmuisjes getrokken wordt. Appie, de Sprinkhaan, zit op de bok en Burgemeester Meikever op de achterbank. Hij nodigt Kortjasje en zijn vrouwtje uit tegenover hem plaats te nemen en in draf gaat het nu door het dorp. Alle kabouterhuisjes vlaggen en van de toren wappert de driekleur. Dan houdt Appie zijn muizen in en Kortjasje ziet dat ze voor een gloednieuw huisje staan. ‘Welkom!’ staat op een schild boven de deur en voor alle raampjes prijken bloemen. ‘Wie woont hier?’ vraagt hij, maar dan valt zijn oog op het naambordje: ‘Krelis Kortjasje’ staat er op geschilderd. ‘Dat ben ik!’ zegt hij, en dan eerst dringt de volle waarheid tot hem door: ‘dat huisje is voor hem!’
‘Lang zal hij leven in de gloria’ zet het bijenorkest in en iedereen zingt mee!

Een gek dier . . . de gecko!

Tussen Siam en Sumatra ligt het schiereiland Malakka. In Zuid-West Azië dus en vlak bij Indonesië. Deze streek is om vele zaken bekend, ook al omdat de grote havenstad Singapore daar ligt. Maar jullie zullen misschien toch niet weten, dat het land beroemd (of berucht?) is om de ontelbare gecko’s, die er leven. Wat zijn dat nu, die gecko’s, die huis-gecko’s? Het zijn een soort hagedissen, die gewoon in de huizen van de mensen leven. Deze beesten zijn een paar decimeter lang en zitten altijd tegen de muren, ja, meestal op het plafond. Aan hun voeten hebben ze zuignappen, zodat zij zich goed kunnen vasthouden. Toch valt er wel eens eentje naar beneden en je hebt beslist pech gehad, als dat precies gebeurt, wanneer je zit te eten en je zo’n gecko in je bord krijgt gevallen! Toch zijn deze hagedissen volkomen ongevaarlijk en ze zijn zelfs wel nuttig. Ze leven namelijk van insecten en die insecten komen weer naar binnen gevlogen door de openstaande ramen, aangetrokken door het elektrisch licht. En ik kan je verzekeren, dat ze daar wat insecten hebben, op dat tropische Malakka! Je kunt er ook veel „vliegende” hagedissen zien. Die blijven echter buiten en ze laten zich van de ene tak naar de andere tak zweven en van de ene boom op de andere. Dat kunnen ze, omdat zij grote vliezen tussen hun poten hebben, die ze dan als een soort vleugels uitstrekken. Griezellig? Wel nee . . . de mensen daar zijn evenzeer gewend aan de gecko’s in hun slaapkamer, als wij aan de muggen in de onze!

190